

Chuyện đời cây đinh

Quang Hải

Léc céc... Léc céc...

Tiếng kim loại va đập vào nhau làm tôi tỉnh giấc. Một đêm chập chờn. Linh cảm hôm nay bỗng thấy lạ, khiến tâm trí tôi bồn chồn. Từ hôm qua tới nay, dinh tổng trấn này ồn ào thấy lạ (dù thường ngày người ra kẻ vào cũng tấp nập). Kể từ ngày tôi là quặng sắt ở miền xa xôi kia về đây, được rèn ra thành cây đinh như hôm nay, chưa bao giờ tôi thấy sự ồn ào tấp nập lạ thường như thế. Tấp nập mà sao không thấy niềm vui. Tấp nập xen kẽ mùi thù hận.

Những người lính của dinh hôm nay được huy động đến từ sớm. Đi đi lại lại. Chuyện trò rôm rả.

Mày biết ông Giêsu kia không?

Không rõ lắm. Hình như ngôn sứ của bọn Do Thái. Ôi! Lại bọn Do Thái. Bọn rắc rối. – Một tên trả lời đầy bực dọc vì phải tăng ca bất thường.

Bọn này đếm ra biết bao nhiêu ngôn sứ chứ.

Nhưng ông ta đến từ Na-da-rét hay sao đó. Có gì hay ho đâu chứ.

Các cậu không ra tập trung cho tôi hả? Sắp đến giờ mà còn đứng đó buôn chuyện. – Viên đại đội trưởng xuất hiện, cắt ngang cuộc trò chuyện của toán lính.

Họ đi ra phía trước. Chỉ còn lại lặng im. “Giêsu ấy là ai?” “Ngôn sứ là ai mà làm cho dinh tổng trấn này tấp nập vậy?”

Tôi để lại những thắc mắc ấy đi tìm vào giấc ngủ. Tìm lại giấc ngủ sau một đêm chập chờn.

***

Đóng đinh nó đi!

Đóng đinh nó vào thập giá!

Đóng đinh nó đi!

Tôi lại giật mình thức giấc. Những tiếng la hét từ sân trước. Tiếng la hét của cả biển người. Để là có hàng vạn người. Tiếng la hét chứa chất hận thù.

Toán lính sáng nay dẫn một người đàn ông vào trong, gần chỗ tôi. Một người đàn ông có vẻ trạc tuổi ba mươi. Một thân hình nát bươm. Tóc và râu bê bết máu. Gương mặt thì biến dạng. Thân hình nát tươm bởi những vết roi hằn sâu. Từ những vết thương ấy, máu chảy ra rất nhiều. Máu còn chảy ra từ mào gai ông ấy đang đội trên đầu – một cục hình mới của bọn lính Rô-ma ác độc này chăng? Cả thân hình không có dấu hiệu gì của sự sống. Nhưng đôi mắt kia, đôi mắt của ông ấy bừng lên một ánh sáng rất lạ. Ánh sáng của sự kiên cường. Ánh sáng của một ý chí lớn lao.

Đi thôi nào Giêsu!

Đi thôi nào Vua Do Thái! Ha ha!

À! Đó là Giê-su Na-da-rét. Chắc là ông ngôn sứ sáng nay toán lính nhắc đến. Nhưng ông ấy là Vua Do Thái sao? Sao là Vua mà phải chịu cực hình ghê tởm? Sao Vua lại phải vác cây thập giá nhục nhã, nặng nề kia? Còn những tên lính thì trong giọng nói có cái gì đó khinh bỉ, cười chê. Lạ lùng? Chưa bao giờ tôi thấy ai phải chịu đòn nặng như thế trước khi vác thập giá. Mà lại là Vua nữa...

***

Nắng nóng vô cùng.

Mặt trời đã cao quá đỉnh đầu.

Lúc ông Giê-su kia bắt đầu vác thập giá đi đã quá trưa. Ông ấy vừa đi cùng hai tên trộm cắp nữa, thì một tên lính vào chỗ tôi. Hắn lựa tôi cùng hai anh bạn – những anh chàng to khỏe nhất ở đây. Sau đó chúng tôi theo tên lính đi luôn.

Hôm nay sao nắng to quá. Giờ lại đang đứng trên một ngọn núi. Nắng chói chang. Không ngọn gió nào.

Tên lính kia lấy chúng tôi ra khỏi bao da của hắn. Hắn lấy nước mát dội qua chúng tôi. Cảm giác khoan khoái trở lại. Khoan khoái rồi, tôi trở lại với nhiệm vụ của mình. “Đóng đinh tứ tù vào thập giá”. Đó là lý do tôi sinh ra. Đó là sứ mạng của đời tôi. Hôm nay tôi sẽ hoàn thành sứ mạng của đời mình.

Ngước mắt lên, tôi thấy ông Giêsu vác thập giá tới. Ông ấy mệt quá rồi. Có một người đàn ông vác thập giá giúp ông ấy. Hình như người vùng Ky-ry-nê. Chân tay, thân thể kia mất máu, bầm tím hết. Lạ là ánh mắt kia. Ánh mắt vẫn đầy ánh sáng lạ lùng ban sáng. Thậm chí còn sáng hơn nữa.

Lột quần áo nó ra!

Mật đắng! Mật đắng đâu? Mang lại cho ông ta uống!

Ngã thập giá ra! Đóng bảng hiệu vào trước.

Sao ông ta không uống mật đắng vậy?

Những tiếng quát tháo của đội lính. Ông Giêsu vẫn lặng thinh giữa tiếng quát tháo ồn ào. Hình như ông ấy đang lẩm bẩm gì đó.

Tôi và hai anh bạn được mài nhọn lần cuối. Xunh quang chúng tôi. Quần áo chen chúc. Mùi người chen lấn. Có những người cười trên lưng lừa, nhìn rất bệ vệ. Hình như họ là người đứng đầu của cả biển người đứng quanh đây. Một tôn giáo nào chăng? Hàng vạn người. Không le lói chút cảm thông. Không le lói chút yêu thương nào. Tôi bỗng thấy gai người. Trời nắng nóng. Lòng người lạnh băng.

Tôi được đưa lại nơi ông Giêsu đang chờ bên thập giá. Giờ tôi mới nhìn kỹ ông ấy hơn khi đã bị lột sạch quần áo. Đau đớn quá. Không đếm nổi vết roi hằn sâu lên thân thể ông ấy. Máu vẫn chảy từng tí một. Hết máu để chảy nhiều như sáng nay rồi. Ông ấy vẫn lặng thinh. Miệng ông ấy không ngừng mấp máy. Ánh mắt vẫn sáng rực. Xen kẽ cả yêu thương. Yêu thương còn nhiều hơn biển người đứng kia.

Nào! Mời Ngài lên thập giá! Tâu Đức Vua – Tên lính bậm trộm nhất bọn giọng bỡn cợt nói với ông ấy.

Giây phút quan trọng của đời tôi. Đáng ra tôi phải hân hoan lắm khi hoàn thành sứ mạng của mình. Nhưng sao tôi lạ quá. Hoang mang. Bồn chồn. Không giống như tôi từng được nghe kể hay từng nghĩ tới.

Một anh bạn của tôi được đưa đi trước.

Mũi đinh chạm dần vào bàn tay kia. Run run. Ông Giêsu nhìn vào cánh tay ấy. Ánh mắt kia...

vừa đau đớn... vừa cam chịu... Sức sống duy nhất bùng lên từ thân thể nát bươm ấy.

Bụp... Bụp... Bụp...

Tiếng búa... Bắt đầu vang lên. Chát chúa...

Cha ơi...! Cha ơi...! – Ông Giêsu thảng thốt kêu lên... Máu vọt ra từ vết đinh đang đóng vào.

Cha ông ở đâu, gọi ông ta ra đây đi Giêsu ơi! Ha ha...

Xin tha... xin tha... tha... cho họ... Cha ơi!... Họ... họ không... không biết... việc... mình... mình đang... làm... Cha... Cha ơi...!

Ông Giêsu, sao lại gọi Cha mình. Cha ông ta có đủ quyền lực tha cho toán lính kia à? Ông ta là ai mà có cha quyền lực như vậy? Ông ta là vua thật sao? Vậy mà ông ta vẫn xin tha cho họ sao?

Đức Vua xin phụ vương tha cho tao đây chúng bay... Cả bọn mày nữa đây...

Toán lính lại tiếp tục bỡn cợt.

Đúng rồi! Ông ta là Mêsia, là Kitô mà...

“Ki-tô?” “Mêsia?” Là... là... Tôi bàng hoàng... Là Giêsu Ki-tô? Là người có các bài giảng yêu thương tôi hay nghe đây sao? Là người các anh lính tốt bụng vẫn hay bàn tán đến mỗi đêm canh dinh sao? Là... Là Chúa đây sao? Là Chúa mà tôi vẫn mong ước được thấy, dù chỉ một lần sao?

Tôi chẳng kịp thắc mắc nữa. Đến lượt tôi rồi.

Cái lỗ đinh xa quá. Bọn lính lấy dây chèo, buộc tay Chúa mà kéo ra cho vừa lỗ đinh.

Roạt...

Có tiếng như xương ai gãy đập.

Mũi tôi chạm vào lòng bàn tay Người. Ôi! Không! Dừng lại đi! Tôi sinh ra đâu để đóng đinh Chúa tôi đâu... Dừng lại đi! Xin các người đây...

Bụp... Bụp... Bụp...

Tiếng búa đau đớn lại vang lên. Tôi đang đi qua lòng bàn tay Chúa. Từng tí. Từng tí một. Đau quá! Đau quá Chúa ơi! Tôi đang làm đau Chúa tôi! Máu người chảy trên thân tôi. Chúa ơi!

Xin... xin tha... tha cho họ... Cha... Cha ơi!

Chúa lại đau đớn kêu lên. Chúa ơi! Con đau đớn quá Chúa ơi! “Họ” có con. Con là “họ” Chúa ơi. Khốn nạn thân con Chúa ơi!

Những nhát búa vẫn đóng trên thân tôi. Tôi đau quá! Con đau quá Chúa ơi! Chúa ơi! Tha cho con Chúa ơi!

Chúa ơi...

Chúa... Chúa ơi...

***

Tôi giật mình tỉnh dậy. Vì đau đớn quá, tôi đã ngất lịm đi từ lúc nào.

Trời tối om. Gió thổi lạnh lùng. Chẳng còn ai. Biển người la hét lạnh lùng đi đâu rồi. Chỉ còn lác đác ít người. Quân lính đi đâu rồi?

Có mấy người phụ nữ đứng dưới chân thập giá. Họ đang khóc. Còn có mấy người đàn ông đang bắc thang lên chỗ tôi. Họ bắt đầu tháo tôi ra khỏi thập giá. Máu ngừng chảy trên thân tôi, khô đọng lại. Bàn tay Chúa... bàn tay Chúa sao lại không nhúc nhích gì vậy?

Tôi thảng thốt nhìn lại. Sao lặng im quá? Mắt Chúa nhắm nghiền lại. Đầu Chúa gục xuống. Máu toàn thân cũng ngưng chảy, khô đọng. Chỉ còn ít máu chảy ra từ cạnh sườn trái Người thôi. Chúa đã sinh thì rồi ư? Tôi đã găm mình vào tay Chúa. Bao đau đớn tôi gây ra cho Người. Chúa sinh ra tôi, tôi lại làm Chúa chịu đau đớn tột cùng ư? Tôi đâu sinh ra với ước muốn làm Chúa đau đớn đâu, sao tôi vẫn làm thế?

Người ta để tôi trên mỏm đá gần thập giá. Tôi ở đó với mào gai, cùng hai anh bạn tôi – một người nơi tay và một người nơi hai bàn chân Chúa. Chúng tôi cùng lặng thinh nhìn Chúa đã sinh thì. Nơi chúng tôi còn bao giọt máu của Chúa khô đọng lại. Những giọt máu mà Chúa chảy ra vì chúng tôi.

Tội lỗi tôi nhiều quá. Không nhận ra Chúa. Tiếp tay cho cái chết đau đớn của Người. Không có lời cầu xin tha thứ mà Chúa kêu lên, thì tôi đâu biết tôi đang làm khổ Chúa tôi đâu. Tôi đâu biết tôi đang ghim vào Chúa biết bao đau đớn đâu.

Mào gai, hai anh bạn tôi khóc. Chúng tôi đều khóc. Những giọt máu của Chúa giờ hòa với nước mắt của chúng tôi. Những giọt nước mắt muộn màng.

Chúa ơi! Xin tha thứ cho con.

Chúa ơi! Con đã không nhận ra Ngài đang gần con biết bao.

Chúa ơi! Con đã làm Chúa thêm đau đớn vì con.

Xin tha thứ cho con.

Chúa ơi!

....

<https://www.vanthocongghiao.net/2018/03/c-huyen-doi-cay-dinh-truyen-ngan.html>

Bến Đợi, Bến Mong

Lm Hải Uyên

*Giữa lòng thành phố bon chen!
Tâm nghe sao xuyên, tình quen với buồn.
Quê hương thiên quốc cội nguồn?
Mẹ ơi! về đây, đường còn xa không?!*

*Dòng đời trải mấy thu phong,
Trải bao đông giá, thong dong mây thời?!*
*Cánh người tắt bật đường đời...
Mấy ai nhàn nhã, thánh thời, an bình!!...*

*Làm người giữ lấy gương trinh?
Làm cây bạch lạp lung linh soi đời,
Thấp lên lửa mến yêu người,
Ấm lòng nhân thế, tình đời an vui.*

*Dẫu bôn ba, mấy ngược xuôi,
Thuyền dờn bến đỗ, người xuôi tay chèo
Nhân sinh trong cõi cheo leo...
Phù sinh là phận, bọt bèo đáy thời!?*

*Quyền uy Thượng Đế cao vờn
Yêu thương phủ việt, đổi đời phù hoa.
Niềm hi vọng 'cõi bao la'
Dừng chân bến đỗ, vịnh ca ơn Người.*

<https://gpcantho.com/chum-tho-lm-hai-uyen/>